

Sygn. akt VI GC 367/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w R.

przeciwko : (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę: 77.628,94 zł

I.zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w R. kwotę 77.628,94 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy sześćset dwadzieścia osiem złotych 94/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 9.301,31 zł od dnia 6 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- 32.661,47 zł od dnia 15 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- 19.342,73 zł od dnia 12 września 2013r. do dnia zapłaty,
- 16.323,43 zł od dnia 19 września 2013r. do dnia zapłaty,

II.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.841,00 zł (siedem tysięcy osiemset czterdzieści jeden złotych) tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 367/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 77.628,94 zł z odsetkami od kwot szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupił u powoda kruszywo szczegółowo wymienione w załączonych do akt fakturach. Pozwany dokonywał odbioru towaru wskazanego w fakturach kwitując ten fakt w dokumentach odbioru podpisanych przez osoby upoważnione do odbioru towaru. Zapłata za towar miała zostać dokonana z odroczonym terminem płatności określonym w fakturach vat. Pomimo upływu terminów zapłaty wskazanych w fakturach i pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności za towar, nie kwestionując zasadności roszczeń podnoszonych przez powoda. Również fakt sprzedaży towaru oraz obowiązek zapłaty za towar i wysokość zapłaty nie była kwestionowana przez pozwanego w toku współpracy prowadzonej przez strony.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej kupował u powoda kruszywo do produkcji betonu w postaci pisaku i żwiru w latach 2012 i 2013, za które płacił przelewami i gotówką w kasie powoda. Strony uzgodniły, że kruszywo będzie odbierane na podstawie pisemnych upoważnień wystawianych przez pozwanego i na tej podstawie powód będzie wystawiał dokument WZ, na którym wpisywany będzie numer rejestracyjny pojazdu odbierającego kruszywo, imię i nazwisko kierowcy oraz jego czytelny podpis potwierdzający odbiór kruszywa, jak też ilość odbieranego kruszywa. Powód początkowo wystawiał faktury vat zgodnie z ustaleniami, jednakże w okresie czerwca i lipca 2013r. zaprzestał wywiązywania się z ustalonych zasad, a faktury były nieadekwatne w stosunku do odebranego kruszywa. Pozwany zarzucił, że dokumenty ważenia z 13 lipca 2013r. o numerach szczegółowo wskazanych w odpowiedzi na pozew zostały wystawione na kierowcę K. S. , natomiast w pozycji odebrał widnieje podpis (...). Spółka (...) za w/w dostawy dokonała zapłaty. Po otrzymaniu kserokopii w/w dokumentów WZ okazało się, że ten towar nie dotarł do spółki (...). Pracownicy pozwanego, M. S. oraz K. S., ustalili, że na wskazanych dokumentach WZ nie widnieje podpis żadnego z nich. Reklamacja odnośnie tej sprawy została złożona telefonicznie, a reprezentant powoda zobowiązał się do niezwłocznego wyjaśnienia tej nieprawidłowości i wystawienia korekty do faktury vat. Mimo upływu czasu pozwany nie otrzymał w tej sprawie żadnego wyjaśnienia ani też korekty do wystawionej faktury.

Pozwany zarzucił, że upoważnienie do odbioru towaru było wystawione dla J. S., M. F. i K. S.. Na dokumentach ważenia wystawionych od dnia 24 lipca 2013r. do dnia 17 sierpnia 2013r. wskazano, że kruszywo odebrał W. K., który nie był osobą upoważnioną do odbioru kruszywa dla spółki (...). Ponadto pozwany podał, że strony ustaliły rabat w wysokości 10% zakupionego kruszywa z tego powodu, że kruszywo było mokre. Rabat ten miał być rozliczany na każde półrocze danego roku w postaci faktury korekty wystawianej do dokonanych zakupów przez okres półrocza.

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2013r. pełnomocnik powoda wskazał, że pozwany pismami z 24 października 2013r. uznał w całości dług dochodzony przez powoda w niniejszym postępowaniu. Podniósł, że zarówno w toku współpracy, jak i po złożeniu deklaracji uznania długu pozwany w żaden sposób nie kwestionował ciężącego na nim obowiązku zapłaty wierzytelności powoda. Powód wskazał, że za zgodą stron odbioru kruszywa dokonywali każdorazowo pracownicy przyjeżdżający samochodami z oznaczeniami (...). Byli to zarówno M. F. , J. S. , jak i W. K.. W stosunku do tego ostatniego pozwany nie wydał wprawdzie pisemnego upoważnienia do odbioru kruszywa , jednakże ustalenia takie zostały dokonane ustnie pomiędzy stronami. Strony nigdy nie uzgadniały, by potwierdzeniem odbioru towaru lub warunkiem zapłaty musiał być czytelny podpis kierowcy, czy przybicie pieczęci. Strony współpracowały ze sobą od dłuższego czasu, pracownicy znali się i nie wymagali od siebie uzyskiwania czytelnych podpisów pod dokumentami, lub też przybijania pieczętek firmowych. Umieszczenie na dokumencie parafki strony traktowały na równi z podpisem. Powód zaprzeczył, by kiedykolwiek faktury mogły być nieadekwatne w stosunku do odebranego kruszywa. Te twierdzenia pozwanego są pozbawione jakichkolwiek podstaw, niepoparte jakimkolwiek potwierdzeniem, w szczególności, że pozwany nie zgłaszał powodowi żadnych braków ilościowych. Twierdzenia te zostały podniesione jedynie na użytek niniejszego postępowania. Współpraca pomiędzy stronami od wielu miesięcy wyglądała w identyczny sposób. Na podstawie takich samych dokumentów, jak dołączone do pozwu, pozwany kupował towar u powoda, potwierdzał jego odbiór, a następnie dokonywał zapłaty i nie kwestionował w żaden sposób swojego obowiązku zapłaty. Dokumentami tymi były również dowody ważenia bez czytelnych podpisów oraz pieczętek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym był fakt, że w zakresie dostaw kruszywa strony współpracowały od początku 2012r. do 30 listopada 2013r.

Pomiędzy stronami nie została zawarta pisemna umowa a towar był odbierany od powoda przez pracowników upoważnionych do jego odbioru tj. K. S., M. F., J. S. a także W. K.. Wszelkie ustalenia dotyczące odbioru towaru jak również jego cena były dokonywane przez pracownika firmy (...) oraz M. S. przedstawiciela firmy (...) - kierownika oddziału tej spółki w W..

Przed odbiorem towaru do firmy (...) dzwonił M. S., przedstawiciel powoda, i prosił o dostarczenie kruszywa. Towar w postaci kruszywa odbierała sama firma (...), a po odbiór kruszywa przyjeżdżał samochód tej firmy lub wynajmowany ciągnik. Samochód nie miał oznaczeń firmowych. Natomiast ciągnik miał nazwę (...). Początkowo kierowcy posiadali upoważnienie napisane odręcznie przez M. S.. Ponieważ kierowcy się zmieniali a upoważnienie było dla konkretnego kierowcy, w ciągu dalszej współpracy inni kierowcy nie przywozili już ze sobą żadnego upoważnienia. Przed załadunkiem samochodu samochód był ważony a następnie ładowany. Samochód był ważony z ładunkiem a kierowca otrzymywał dokument ważenia WZ. Na tym dokumencie było wpisane kto odbierał materiał oraz wpisywana była data i tonaż. Dokumenty te były generowane przez system wagowy. Zdarzało się, że materiał odbierany przez (...) był mokry i wtedy kierowcy sami dzwoniли do M. S., który decydował czy taki materiał odebrać.

W. K. przyznał w swoich zeznaniach, że pracował dla M. S. na umowę zlecenia i odbierał kruszywo z firmy (...) dla firmy (...) w 2013r. Towar odbierał po uzgodnieniu telefonicznym przez M. S. w firmie (...). Przyznał, że nigdy nie miał pisemnego upoważnienia do odbioru towaru, a po zważeniu towaru potwierdzał w dokumencie odbioru ilość odebranego towaru własnym podpisem. Przyznał, że po towar jeździł ciągnikiem z przyczepą oznaczonym (...). W. K. przyznał, że nigdy nie kwestionował ilości towaru gdyż był on zawsze ważony. M. S. przyznał, że na jego zlecenie kruszywo woził W. K..

M. S. zeznał, że były składane reklamacje dotyczące wilgotności piasku i jego zanieczyszczeń. Reklamacje były składane telefonicznie kierownikowi strony powodowej. Jednakże reklamacje te nie zostały uwzględnione. Były również reklamacje dotyczące podpisów na dokumentach WZ.

Dowód: upoważnienia do odbioru towaru k. 35-37, faktury vat wraz z dowodami ważenia k. 38-199, dokumenty ważenia nr (...), (...), (...), (...), (...) i (...) k. 211 – 216, zeznania świadków A. Z. k.319, M. M. k. 319-320, A. P. k. 320-321, W. K. k. 321, K. S. k. 351, P. P. k. 351-352, M. S. k. 368, dokumentacja zdjęciowa k. 283-292.

Strona pozwana pismem z dnia 24 października 2013 r. uznała dług objęty niniejszym pozwem zobowiązując się spłacić należność w szczegółowym harmonogramie spłat.

Dowód : harmonogram spłat i deklaracja uznania długu k. 280 -282.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na pisemnych dowodowych tj. fakturach i dowodach wydania towaru jak również upoważnieniach przedłożonych przez stronę powodową, ponadto na deklaracji uznania długu wraz z harmonogramem spłat a także na zeznaniach świadków. Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne gdyż korespondowały one z pisemnymi dowodami załączonymi do akt. Sąd nie dał wiary jedynie zeznaniom świadka M. S. w zakresie dotyczącym zgłaszania jakichkolwiek reklamacji w stosunku do strony powodowej albowiem brak na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym był fakt, że powód sprzedał towar tj. kruszywo stronie pozwanej w ilości objętej fakturami załączonymi do pozwu. Pozwany nie wykazał aby w toku współpracy objętej sporem składał do powoda jakiegokolwiek reklamacje dotyczące ilości czy też jakości odebranego kruszywa a także podpisów na dokumentach WZ. Wszyscy kierowcy, którzy odbierali kruszywo byli do tego upoważnieni pisemnie lub ustnie, tak jak w przypadku W. K. przez kierownika oddziału pozwanego – M. S..

Stosownie do art. 535 przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszej sprawie bezspornym jest fakt zakupu przez pozwanego kruszywa na podstawie faktur załączonych do pozwu dlatego też Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda w całości dochodzoną pozwem kwotę na podstawie cyt. wyżej art. 535 kc.

Odsetki za opóźnienie w zapłacie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 108 kpc. Na koszty powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 3.882,00 zł, koszty stawiennictwa świadków w kwocie 342,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.